

QUI ETS?

És fosc i estic caminant perduda, sense seguir cap direcció, perquè sé que tu em guies. Els fanals són apagats i l'única llum que m'il·lumina és la de la teva presència. El carrer és estret i totes les portes i les finestres estan tancades. Sembla que saps on anem, i si no és així, tant se val. Uns instants més tard, les meves cames comencen a estar fatigades i començo a pensar on soc, què faig allà i la pregunta que més em sorprèn: qui ets? Res m'és conegut, però em sento despreocupada i alleujada. No tinc res pendent per fer, per tant decideixo tornar-me a deixar portar per tu, un noi misteriós que ni tan sols conec, però que tanta seguretat em transmet.

De sobte, el carrer desapareix i arribem a un prat ple de roselles vermelles, estic cansada, i per sort, em proposes que ens asseiem. Mirem junts al cel, que en aquestes hores està acompanyat per núvols blancs i espessos, núvols que es poden comptar amb els dits d'una mà. Giro la mirada cap a tu i tens els ulls tancats, qui sap si estàs més cansat que jo. Aprofito aquest moment per mirar-te de dalt a baix i veig que no et conec de res. El meu cap comença a donar més i més voltes, però és inútil, no t'havia vist mai. Potser és millor així, perquè el misteri que t'envolta cada cop m'envaeix més i tinc més ganes de conèixer-te.

Obres els ulls, blaus com el mar, i em somrius. Jo em poso vermella, i dic la ximpleria més gran que podria haver dit en una situació com aquesta:

-Ets d'aquest planeta? -Pregunto sense pensar. I de sobte m'adono de la bestiesa que acabava de dir.

-No. Per què? -Em responc fent un somriure.

La teva veu inunda a poc a poc el meu cap i ara mateix soc incapaç de respondre't, perquè desitjaria dir-te que tan sols mirant-te m'he enamorat de tu i que per mi ets perfecte tal i com ets, i tan sols soc capaç de dir-te:

-Perquè no t'havia vist mai.-Responc fent un somriure forçat i pensant en l'estupidesa que li acabava de respondre.

En menys d'un dia m'he enamorat. Mai no ho havia estat, però ara sé el que se sent. És un sentiment indescriptible i únic a la vegada, i jo l'estic sentint quan estic al teu costat. El problema és que no sé qui ets, ni com et dius ni on vius, únicament he escoltat la teva veu una vegada i no soc capaç de preguntar-t'ho.

Escolto un soroll, una frenada de metro. El lloc em resulta familiar. Soc on sempre: vagó 5 de la línia 3. Porto els auriculars posats i al meu davant et veig. Ets tu, estic segura. Torno a sentir el mateix sentiment que en el somni, l'única diferència és que ara és real. No vull cometre el mateix error i decidida em trec

els auriculars i m'aixeco cap a tu. Em mires sorprès, i sense pensar-m'ho dues vegades et dic:

-Ets d'aquest planeta?

-No. Per què?-Respons somrient.

-Perquè tan sols mirant-te m'he enamorat de tu i per mi ets perfecte tal i com ets.

Em mires estranyat i de sobte em preguntes:

-Qui ets? Com et dius?

Immediatament les papallones del meu estómac tornen a aparèixer, però aquest cop no penso deixar escapar aquesta oportunitat que el destí m'ha ofert. Comencem a parlar i anem a fer un tomb.

És fosc i estic caminant perduda, sense seguir cap direcció, perquè sé que tu em guies. Els fanals són apagats i l'única llum que m'il·lumina és la de la teva presència. El carrer és estret i totes les portes i les finestres estan tancades. Sembla que saps on anem, i sinó és així, tant se val, jo seguiré al teu costat.

El meu somni s'ha fet realitat, i gràcies a ell t'he trobat.

Anna Cardona Collado

Qui ets?

3r premi Prosa

15-17 anys